

SILNÝ
A DOJÍMAVÝ
PRÍBEH

vydavateľstvo

BESTSELER

Mirka Manáková

SLZY AFRICKEJ LÁSKY

Neľahká cesta k ozajstnému šťastiu

Mirka Manáková

SLZY
AFRICKEJ
LÁSKY

vydavatelstvo

BESTSELER

2017

Mirka Manáková

SLZY AFRICKEJ LÁSKY

Copyright © by Mirka Manáková

Cover design © by iGor Kovár

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

*Neplač, že zapadlo slnko,
lebo slzy ti zabránia uvidieť hviezdy.*

Albert Einstein

ČASŤ PRVÁ

1. kapitola

Zobudila som sa v skoré ráno na mamičkin kašiel. Záblesk sna, v ktorom som si pochutnávala na výdatnom chlebe a chrumkavom mäsku nenávratne zmizol. Upierajúc zrak na strop z hlíny som sa zamyslela. Aké by to asi bolo, keby som stále snívala? Navždy zmizla z krutej reality a zahĺbila sa do sveta fantázie? Počas spánku ma nič netrápilo.

Sny pre mňa znamenali akýsi únik od biedy, hmatateľnej v každom kúte nášho skromného domčeka či ulice. Niekedy som v nich letela priamo do neba, kde ma čakala hromada jedla a nápojov. Prebudenie s prázdny žalúdkom ma však zakaždým ubezpečilo, že sny netrávajú večne, že sú len akýmsi spestrením môjho úbohého života. So smútkom v srdci som musela prijať fakt o skutočnej podstate života. Len málo som sa smiala. Na veselosť som nemala veľa dôvodov. Poznala som len náš vidiek, nič viac a nič menej. Spala som na starom zatuchnutom matraci, ktorý mi odniekiaľ priniesol ocko. Mnohí z dediny sa prišli pozrieť na moje kráľovské lôžko, lebo väčšina z nich spala na hline alebo na koži zo zvierat. Mamička sa znova rozkašľala, ale tentoraz záchvat trval omnoho dlhšie. Pretierajúc si oči som sa posadila a vylakane sa zahľadela na ženu, ktorú som

bezvýhradne milovala. V žalúdku mi vyhrávalo, snažila som sa to však ignorovať. Viac ma zaujímala mama. Motala sa okolo pece a roztrasenou rukou miešala niečo v hrdzavejúcom hrnci. Bol to jeden z najlepších hrncov, čo sme mali. Akýsi ockov priateľ ho kúpil pred pár rokmi v Addis Abebe, vraj vo veľkom a bohatom meste, a daroval nám ho. V mojich predstavách sa mesto nachádzalo niekde za riekou a hovorila som si, že sa tam jedného dňa musím dostať. Len z rečí dospelých som sa dopočula, že inde je život omnoho lepší. Kašiel neutíchal, ba naopak, zhoršoval sa jej každou minútou, čo ma znepokojovalo.

„Mamička,“ hlesla som.

„Kayla, prečo ešte nespíš?“

„Zobudila si ma.“

„Nie si hladná?“ spýtala sa starostlivo.

„Som.“

„Tak sa najedz,“ drevenou varechou nabrala z hrnca žltú kašovitú zmes do malej misky. Potom si sadla na okraj matracu a položila mi ju do lona. Okamžite som sa na tú dobrotu vrhla. Od mamičky mi chutilo úplne všetko. Zaháňala som hlad a upierala na ňu ustarostený pohľad.

V poslednej dobe vyzerala strhane a utrápene. Pred očami sa mi menila. Už to nebola tá usmievavá žena s okrúhlymi lícami, prekypujúca energiou a humorom. Napriek ťažkému životu, ktorý sme viedli, sa ma snažila neraz rozveseliť. Rozprávala mi príbehy a veľa sme si spievali. Lenže posledné týždne ju trápil kašiel, neraz sa budila v noci s horúčkou a kričala na ocka, aby jej pomohol. Ten však doma spával len málokedy. Netušila som, kam chodí a mamička nemala odvahy niečo sa

ho pýtať. Hnevalo ma to. Ani túto noc nespal doma. Ocko bol zavše zaneprázdnený. Tvrdilo pracoval celé dni na poli a trápilo ma, že ani večer sa nemôžem k nemu pritúliť a len tak si s ním vymeniť zopár slov. Dotkla som sa zvráskavenej ruky a zahľadela som sa do tmavých, unavených očí. Zdalo sa mi, že v poslednej dobe mamička veľmi schudla. Vyzerala depresívne a mne to na nálade tiež nepridávalo. Asi si všimla môj zmätený pohľad, lebo vzala moju ruku do svojej a bruškami prstov ma pohladila po vysušenej pokožke.

„Dcéčka,“ povzdychla si, „už ďalej nevládzem.“

Vystrašene som zaklipkala viečkami. „Čo ti je, mamička?“

Mlčala. Jej ruka sa chvela a mne napadlo, že má možnosť znova horúčku. „Nemala by si ísť k doktorovi?“

Znova si povzdychla. „Ach, dieťa moje, doktor je odtiaľto veľmi ďaleko a nemôžem si ho dovoliť,“ uprela na mňa usazené oči.

Zdalo sa mi to, alebo sa jej na čele objavili kropaje potu? Rozbúchalo sa mi srdce a zmocnila sa ma panika. Naozaj bola chorá, veľmi chorá. Vedela som, že lekár je niekde vo vedľajšej dedine, no moji rodičia ho nikdy nenavštevovali, lebo sme si lieky nemohli dovoliť. Niečo sa vo mne pohlo. Chcela som pochopiť, prečo tam nemôže ísť. Musela byť predsa nejaká možnosť! Predstavovala som si, že pôjdem toho pána v bielom plášti pohľadať a poviem mu o mamičkinom probléme. Azda ho presvedčím, aby mi tie lieky dal. Už mnohokrát som počula, že tí v nemocniciach majú zázračné ruky a dokážu nájsť liek na hocikakú chorobu. Nemohla som sa viac dívať na jej utrpenie.

„Musíš ísť k doktorovi, veľmi sa o teba bojím. Pôjdem pohľadať ocka!“ S pevným rozhodnutím vykonať svoj plán som sa rozbehla preč, pričom som schmatla žltý kanister na vodu.

„Kayla!“ počula som mamičkin hlas za chrbtom, ale neotáčala som sa. Len čo som vyšla von z nášho skromného domčeka z dreva, hliny a slamenej strechy, pocítila som prvé lúče ranného slnka, dopadajúce na moje skromné hnedé šaty, ktoré končili na úrovni špinavých kolien. Nestihla som si ich večer umyť, lebo som po celodennom putovaní odpadla rovno na matrac. Slnko páliło a svedčilo o tom, aký horúci deň ma znova čaká. Suchá našu dedinku trápili stále viac a keď prišiel silný dážď, zničil všetku úrodu. A tak práca mojich rodičov na poli vyšla neraz nazmar. Pomáhala som im, ako sa dalo, nosila som vodu, zháňala jedlo. Niekedy sa podarilo ockovi niečo kúpiť, ale keď sa tých pár birrov minulo, musela som pomáhať žobraním. Oproti mne kráčali Abise a Eyob. Potešilo ma, že ich vidím.

„Ideš po vodu?“ spýtala sa Abise. Čierne vlasy sa jej vlnili okolo chudučkej tváre a na tmavej pokožke sa vynímali biele zuby. Eyob sa ledva naučil chodiť a už sa vláčil po uliciach. Rozkošne sa na mňa uškrňal, schovávajúc sa za sukňu staršej sestry.

„Áno, ale predtým musím pohľadať ocka, pomôžete mi?“ spýtavo som na nich hľadela, no Abise záporne pokrútila hlavou.

„Nemôžeme,“ odvetila sucho. Potom ma obišli a mlčky sa pobrali preč.

Odmeraný postoj Abise ma zarazil. Čo som jej urobila, že je ku mne taká chladná? Sklamane som za nimi hľadela. Po chvíli som si však uvedomila, že nie je čas

zaoberať sa Abise a musím nájsť ocka, aby pomohol mamičke. Pôjdem rovno na pole, oznámim to ockovi a potom odbočím k rieke po vodu, premýšľala som cestou. Stretla som zopár žien a mužov, ktorí niesli drevo a slamu vo zviazaných zväzoch na chrbte. Iba sa na mňa usmiali a viac mi nevenovali pozornosť. Každý sa tu staral len o seba, aby prežil. Keď som sa konečne dostala na miesto, kde pracoval ocko, nemohla som ho nájsť. Niektorých mužov som nepoznala, iných áno, ale ocka nie a nie zahliadnuť. Až keď som sa zvrtila na odchod, jeden z nich ma oslovil.

„Ty budeš malá Kayla, však? Čo tu hľadáš, dievčatko?“

Muž, jeden z tých mohutnejších, čo bolo u nás skôr výnimočné, sa ku mne priblížil. Nespoznávala som ho, lenže on vedel moje meno. Ceril na mňa zuby a premeriaval si ma zvláštnym pohľadom. Ani trochu sa mi nepáčil. Mal oblečené ufúľané nohavice a v rukách držal lopatu. Po nahej čiernej hrudi mu stekali kvapky potu. Horúce slnko dávalo dospelým pri práci zabráť už od skorého rána.

„Hľadám ocka,“ odvetila som.

Muž sa uškrnul, preletel po mne tým čudným pohľadom a mňa striaslo. Prečo sa tak díval? Nepáčili sa mi jeho oči, ktoré sa do mňa zabárali, naháňal mi strach. Bol mladší ako ocko, ale škaredý.

„Chlapi, videli ste Zakira?“ obrátil sa zrazu k ostatným mužom.

Jeden z nich ukázal smer, ktorým ho videl odchádzať. Rýchlo som sa poďakovala a rozbehla sa cez pole, aby som sa konečne zbavila zaujatých pohľadov. Po celý čas som na chrbte niesla prázdny kanister na vodu. Netu-

šila som, kde ocko je, ale zrejme pracoval trochu ďalej. Pole bolo obrovské a mohol byť kdekolvek. Kráčajúc do kopca som si utierala pot z čela a myslela na mamu. Kto jej pomôže, ak nie ocko? Chuderka, tak veľmi sa trápila. Dúfajúc, že ma ocko nepošle kadeľahšie, som zbystrila sluch. Spod kopca, na ktorom som stála, sa totiž ozýval akýsi zvláštny zvuk. Nič som však nevidela. Opatrne som vykročila, aby som sa bližšie prizrela, aká zver tam robí šarapatu.

Napokon som sa rozhodla, že si ľahnem na zem, a tak som sa plazila ako had až do cieľa. Nechcela som toho podivného tvora vyplašiť. S istotou som vedela, že to nie je koza ani krava. Vystrčila som hlavu a prekvapene otvorila ústa. To, čo som videla v tráve pod kopcom, ma šokovalo. Podo mnou sa skvel čierny nahý zadok! Muž ležal na akejsi žene so stiahnutými nohavicami a podivne sa o ňu obtieral. Neobyčajne funel a vrtel zadkom. Tá žena mala zatvorené oči a vzdychala. Rozbúšilo sa mi srdce. Čo jej ten chlap robil? Nikdy som nič podobné nevidela, preto ma pohľad na nich ohúrilo. Ba, dalo by sa povedať, že som sa fascinovane dívala s otvorenými ústami dosť dlhú chvíľu. Všimla som si, že sa muž o tú ženu obtieral čoraz rýchlejšie a ona vzdychala stále hlasnejšie s nohami ovinutými okolo jeho trupu. Potom ju pobožkal a rukami pevne objal. Zanedlho zareval a ostal na nej nehybne ležať. Celkom ohromená som sa postavila. V tej istej chvíli sa postavil aj ten chlap, vytiahol si nohavice a otočil sa smerom ku mne. Táp sa mi zrýchlilo na maximum, pretože som hľadela do ockovej tváre! Zacláňal si čelo rukou pred oslnivým slnkom. Prišlo mi nevoľno, keď som si uvedomila, že ten čudne funiaci muž bol môj ocko. Ležal na cudzej žene a niečo

s ňou robil, ale ja som netušila, čo. No v kútiku duše som cítila, že je to niečo veľmi zlé, lebo tú ženu pobozkal. Ach, prečo to len urobil? Občas pobozkal mamu alebo mňa a vysvetľoval mi, že je to prejav lásky. Tvrdil, že ak niekto niekoho ľúbi, tak ho bozkáva. Moju detskú dušu zranila myšlienka, žeby ocko mohol ľúbiť aj niekoho iného okrem mňa a mamičky.

„Kayla!“ Šokovane vytreštil oči, keď ma zbadal. „Čo tu, dopekla, robíš!“

„Hľadala som ťa,“ oznámila som mu roztraseným hlasom. Po lícach sa mi rozkotúlali slzy. Bolelo ma, že ho neteší moja prítomnosť.

Vybehol ku mne na kopec. „Odkedy tu stojíš?“ V očiach sa mu zračilo zdesenie. Prečo bol taký vystrašený? Vari naozaj robil tej neznámej žene niečo zlé? Mala som v sebe toľko neznámych pocitov.

„Ja... iba chvíľu,“ habkala som.

„Čo si videla?“

Naprázdnou som prehltna. Ako som mu to mala povedať? Nevedela som totiž, čo presne som videla a preto som si začala v myšlienkach formulovať vhodné slová.

„Kayla, odpovedz mi!“ zvýšil hlas.

„Pobozkal si tú... paniu,“ vypukla som v plač. Bola som síce malá, ale nie hlúpa. Veľmi dobre som vedela, že keď niekto niekoho pobozká, tak ho má rád.

Ocko na mňa nervózne zazeral, keď sa vtom za ním objavila tá žena. Až teraz som si všimla, aká je pekná a mladá. Omnoho mladšia ako mamička. Jej čokoládová pleť sa leskla na horúcom slnku a biele zuby žiarili v širokom úsmeve.

„Prosím ťa, Kiara, nechaj nás osamote,“ zamračil sa ocko, len čo k nám podišla. Kiare poklesli kútiky úst

a neochotne kráčala preč. Nedalo sa nevšimnúť si jej nevráživý pohľad, ktorý do mňa zabodla, keď ma obchádzala.

„Dcéрка,“ pohladil ma po vlasoch, „a teraz mi povedz, čo všetko si videla,“ zotrel mi slzy.

„Ležal si na tej žene a vydával si zvláštne zvuky,“ dávala som sa na neho, sledujúc jeho reakciu. Prudko očervenel. Aj napriek tmavej pokožke som uvidela hanbu v jeho tvári. Vložil si tvár do dlaní a povzdychol si. Necháľavo som naňho hľadela, zatiaľ čo on nad niečím úporne premýšľal.

„Nikdy som nevidela, aby si niečo také robil mamičke. Prečo si sa o tú paniu tak čudne obtieral? Bála som sa, ja... myslela som si, že je tam nejaké zviera.“

Ocko ma prudko objal. „Kayla, mrzí ma to, nemala si to vidieť,“ zašepkal mi do vlasov.

„Ale prečo?“

„Vieš...“ začal váhavo, „si ešte malá na to, aby si to pochopila.“

„Ale ja vôbec nie som malá a chcem to vedieť!“ Trvala som na svojom. Položil mi prst na ústa, aby ma umlčal. Jeho pohľad stvrdol a ja som vedela, že sa chystá oznámiť mi niečo dôležité. Zakaždým, keď sa tváril prísne, musela som poslušne počúvať. Ocko to mal so mnou zložitú, lebo som sa správala ako divoška, čo neustále vystrkuje rožky. Moja zvedavosť a ostrý jazyk ho neraz vyviedli z miery.

„A teraz ma dobre počúvaj,“ zhlboka sa nadýchol, „to čo si tu dnes videla, nesmieš nikomu povedať, rozumela si?“

Mračila som sa. Hrýzla som si peru a nepokojne prešľapovala z nohy na nohu. Ocko bol síce prísny, ale

inak dobrý. Nikdy ma neudrel, len ma rázne napomínal a ja som fascinovane počúvala jeho slová. Na rozdiel od iných detí, mnohokrát bitých svojím ockom, ten môj bol závideniahodný. Milovala som ho a chýbal mi, lebo veľa pracoval a noci netrávil doma.

„Rozumela si?!“ zvýšil hlas, keďže sa nedočkal mojej odpovede.

„Áno, ocko, ale...“

„Žiadne ale! Zabudneš na to, čo si videla a kľúčom si zamkneš ústa!“

Vyvalila som oči. „Ale, ocko, ak si zamknem kľúčom ústa, už nebudem môcť rozprávať!“

Rozosmial sa, keď uvidel môj šokovaný pohľad.

„To sa iba tak hovorí, nemyslel som do doslovne, dcérka. Neželám si, aby si o tom viac hovorila. Môžem ťa ubezpečiť, že tej žene som nerobil nič zlé, ale vysvetliť ti to teraz nemôžem. Nesmieš to povedať ani mamičke, je ti to jasné, dievčatko?“

Položila som si ruky vbok a bojovne sa pred neho postavila. Nepáčilo sa mi to.

„Ale... prečo si ju pobožkal?“

Povzdychol si. „Kayla, mám Kiaru rád, preto som ju pobožkal,“ vysvetľoval. Lenže mne to nestačilo, zvedavosť ma nútila zistiť viac.

„A čo mamička? Ju už nemáš rád? A prečo nie si v noci doma, ocko?“ Dychtila som po pravde. V zúfalstve si vložil tvár do dlaní, no trpezlivosť ho neopúšťala.

„Mám rád tvoju mamičku, ale mám rád aj Kiaru, rozumieš mi?“

Prikývla som.

„A preto to nesmieš mamičke povedať, lebo by jej to mohlo ublížiť. Nezniesla by, keby vedela, že mám rád

aj inú ženu. Nesmieme jej ublížiť, lebo by bola smutná a to nie je dobré,“ hľadela mi do očí, akoby sa v nich snažil niečo vyčítať. Prelakla som sa. Nechcela som ublížiť mamičke za nič na svete. Ved' už teraz bola na tom tak zle. „A v noci doma nie som preto, lebo mám veľa práce,“ keď vyriekol tieto slová, díval sa do zeme.

„Ale kde potom spíš, ocko? Už dlho si doma nespál a mamička sa tak trápi.“

Zarazene na mňa cival a zdalo sa, že nenachádza slová. „Dost' bolo otázok! A načo si sem vlastne chodila?“ Jeho prísny tón ma prinútil sklopit' zrak. Radšej som sa prestala pýtať.

„Chcela som ti povedať, že mamička je na tom veľmi zle. Má horúčku.“

„Ach, tvoja mama je už dlho chorá. Všimol som si, že schudla, no čo nevidíš, ako sa snažím, aby som vás uživil? Viac spraviť nemôžem.“

„Ale, ocko, mohol by si ju zobrať k doktorovi. Počula som, že tí ujovia v bielych plášťoch majú nejaké pilulky, ktoré prehltnieš a vyzdravieš,“ oponovala som.

Ocko sa nečakane pousmial. „Si veľmi múdre dievča, Kayla, ale odkiaľ to ty všetko vieš? Nebola si u doktora, odkedy si na svete. Všetky choroby si prekonala ľavou zadnou.“

„Povedal mi to Vigo,“ hrdo som sa vystrela.

„A to je zasa kto?“

„Môj kamarát.“

„Kamarát?“ Spozornel. V strede čela sa mu vytvorili tri čiarky, tak neúprosne sa mračil.

„Áno, ocko, kamarát. Má už dvanásť a chodí do školy. Aj ja by som chcela chodiť do školy,“ smutne som poznamenala. Niektoré deti chodili do školy, ale nie

všetky. V našej dedinke nás chudoba nútila prežívať. Namiesto učenia sa chodilo po vodu, ktorú sme si naberali do kanistra a niesli ju tak na chrbte až domov. Niekedy som pomáhala aj na poli a okolo domu. Mojou jedinou hračkou bola mamičkina vareška, s ktorou som sa učila správne narábať. Možno som nechodila do školy, ale vedela som už kadečo uvariť, nakrmila som kozy a vytrhala burinu. A to som mala len osem rokov.

„Toho tvojho kamaráta mi musíš predstaviť. Nepáči sa mi, keď sa stretávaš so staršími deťmi, a už vôbec nie s chlapcami,“ mrmlal si ocko.

„On je dobrý, nikdy by mi neublížil,“ bránila som si kamaráta.

„Ešteže tak. No aj tak si dávaj pozor dcérka, a pred zotmením buď vtedy doma.“

„Ocko, ale veď ja nikdy nechodím von po nociach, to predsa vieš.“

„Ani nech ti to nikdy nenapadne. Chodiť vonku v noci by mohlo byť nebezpečné, a teraz už choď, musím pracovať.“ Až teraz som si všimla pohodenú lopatu kúsok od nás. Ocko ju vzal a vybral sa smerom na pole k mužom, okolo ktorých som prechádzala.

„A čo bude s mamičkou?“ rozbehla som sa za ním.

„Čo by s ňou malo byť?“

„Nevezmeš ju k doktorovi?“

Otočil sa ku mne. „Kayla, doktor je odtiaľto veľmi ďaleko a lieky si nemôžeme dovoliť. Ale môžem ti sľúbiť, že hneď, ako sa naskytne príležitosť, vezmem ju tam.“

Mlčala som. Verila som tomu, že ocko ma nesklame a urobí, čo sľúbil. Keď sme prechádzali okolo chlapov, ktorí na nás už z diaľky vykrikovali, oblúkom som sa vy-

hla tomu škaredému, čo si ma tak zvláštne premeriaval, keď som sa pýtala na ocka.

„Tvoja malá bude jedného dňa riadna kost“, začula som slová toho podivína.

„Drž hubu a viac to nevyslov!“ zahriakol ho ocko. Viac som nepočúvala. Rozbehla som sa preč, aby som mohla ísť k rieke po vodu a čím skôr sa vrátiť domov. Nechápala som, čo ten chlap tými slovami myslel. Iba som pokrútila hlavou a hodila to za hlavu. Iste len tak táral, aby nahneval ocka. Úplne som pri tom všetkom zabudla na hlad, ktorý sa mi začal znova neúprosne pripomínať.

2. kapitola

Než som dokráčala k rieke, okrem hladu ma začal trápiť aj smäd. Vedela som, že ješť nemusím, ale bez vody dlho nevydržím. Ocko mi vždy pripomínal, aká je v našom kraji dôležitá. Bolo jej tak málo, o to viac si ju všetci cenili.

„Ak sa nenapijem, zomriem smädom,“ bežalo mi hlavou. Skoro ráno som si nedala ani hlt, lebo som sa ponáhľala hľadať ocka. Neuvedomovala som si dôsledky svojho nezodpovedného správania. Zdržanie na poli ma unavilo a k rieke som to mala ešte ďaleko. Sucho v ústach ma prinútilo kráčať rýchlejšie, len aby som sa už konečne ovlažila.

Po pár minútach som zadychčaná pribehla na miesto. Zažmurkala som pri pohľade na ženy, ktoré bosými nohami v rieke naberali tak vzácny prameň. Každý po vode bažil ako po zlate. Veru, tu zlato nemalo žiadnu cenu a mnohí boli vďační za kúsok chleba a hlt vody. Ak by si niekto myslel, že rieka bola hlboká, tak by sa mýlil. Bosými nohami som do nej rovno skočila a nesiahala mi ani po členky. Obrovské horúčavy a málo dažďa spôsobovali, že nám naša milovaná voda chýbala stále viac. Čupla som si, aby som sa mohla napíť. Do dlaní som si nabrala zázračnú tekutinu.

Ten pocit, keď vám steká dolu hrdlom a uhasína smäd, je na nezaplatenie. Áno, napila som sa rovno z tej rieky, lebo inú možnosť som nemala. O vodovodných kohútikoch, ktoré mali ľudia vo veľkých mestách, sme na vidieku mohli iba snívať. V Konse nikto nevlastnil

vaňu či vodovod. Bolo to niečo pre mňa tak vzdialené, postrehla som to len z rozhovorov dospelých. Keď som uhasila smäd, všimla som si úsmevy žien, ktoré vedľa mňa čupeli a naberali vodu do žltých kanistrov. Pridala som sa k nim a začala som svoj kanister naplňovať. Vedela som, že dnes sa sem budem musieť vrátiť ešte trikrát, lebo voda nám do večera stačiť nebude. Musela som sa aj ja starať o to, aby sme nezomreli smädom. A hlavne teraz, keď mamička nevládala. Zatiaľ čo ocko pracoval na poli, mama okolo nášho úbohého domčeka, ja som pomáhala všade, kde ma potrebovali.

„Naša Kayla, aká je len šikovná,“ prehovorila jedna zo žien a milo sa na mňa usmiala. Vrátila som jej úsmev a čo naj dôkladnejšie som zatvorila kanister, aby z neho nevytiekla ani kvapka.

„Ako sa má tvoja mama?“ pokračovala žena. Zdala sa mi povedomá, no nevedela som si spomenúť na jej meno.

„Je chorá, pani.“

„To sa občas stáva,“ chápavo prikyvovala, „no tvoja mama je silná žena, určite to zvládne.“

„Samozrejme, pani, robím, čo môžem, aby som jej pomohla.“ Vstala som a zodvihla kanister naplnený vodou. Bol z tých menších, ktoré nosili deti, dospelí mali omnoho väčšie, no i tak mi pripadal ťažký.

„Ahoj, Kayla, pomôžem ti?“ strhla som sa na mne tak známy hlas.

„Vigo!“ Doširoka som sa usmiala na už takmer dospelého kamaráta. Vtedy som ho tak vnímala, keďže mal dvanásť a učil ma veľa vecí.

„Vidím, že ma rada vidíš,“ zaškeril sa.

„Ani nevieš ako, Vigo!“ výskala som. Vigo mi bez slova vzal kanister a celú cestu ma sprevádzal. Uľavilo sa mi, že ma takto odľahčil a zbožňovala som ho za to.

„Kayla, chýbajú mi naše stretnutia,“ povedal a zdalo sa, že to myslí úprimne.

„Mama je chorá, musím jej teraz veľa pomáhať,“ poťažovala som sa, aby pochopil dôvod, prečo sa vídame menej.

„Mala by ísť k lekárovi.“

„Ja viem, ale ako sa tam dostane? Je to veľmi ďaleko.“

Vigo na mňa s lútosťou pozrel. Imponoval mi viac ako ostatní chlapci v jeho veku. Tí chodili v skupinkách a kolovali o nich klebety, že kradnú vo vedľajších dedinách. Vigo sa však odmietol prispôbiť ich taktike, a tak ho zavrholi. Ostala som mu už len ja, uľúľaná, malá a strapatá, lenže akosi sa mu zapáčilo stretávať sa so mnou. Neraz sa mi tí hlúpi chlapci vysmievali, že som sopláňa, čo ma dokázalo veľmi nahnevať. Nebála som sa ich a drzo na nich zaútočila. Na dievča som bola veľmi odvážna a ani banda mladíkov nedokázala moju vzburu zastaviť. Ved' napokon, oni vždy začali a ja som sa len nenechala urážať. Preto som neraz do nich hádzala kamene a kričala, že ak nedajú pokoj, zavolám ocka. A toho veru poznal každý.

Ocko bol veľmi múdry a silný, vynikal nad ostatnými, ľudia ho brali za vodcu dediny. Mali pred ním rešpekt a aj na mňa hľadeli inými očami. Všetci vedeli, že som jeho dcéra a správali sa ku mne s úctou. Teda okrem tej svorky vandalov, ktorí často škaredo útočili nielen na mňa, ale aj na Viga. Dodnes netuším, kde sa vo mne nabrala toľká odvaha vzdorovať im. Našťastie bdel nado

mnou anjel strážny, lebo nikdy mi žiaden z nich neublížil.

Vigo ma odprevadil až k nášmu domčeku a po celý čas niesol môj kanister s vodou. Všimla som si, ako mu pot steká po čele a ako ma lutuje, že mám chorú mamu. Mal tie najtmavšie oči, aké som kedy videla. Pochádzal zo šiestich súrodencov, zatiaľ čo ja som bola jedináčik. Keď som už od útleho veku vyzvedala od mamy, prečo nemám súrodenca, zavše zosmutnela a odmietla o tom hovoriť. Až neskôr som sa dozvedela, že som štvrtá a posledná, lebo všetci moji súrodenci zomreli skôr, ako sa narodili. Azda preto Vigo znamenal pre mňa tak veľa. Pokladala som ho za brata, ktorého som nikdy nemala. Domov som dorazila až napoludnie, keď som si uvedomila, že som od rána nič nejedla.

„Musím utekať, mamička ma potrebuje,“ rýchlo som sa rozlúčila, berúc mu kanister z rúk.

„A prídeš dnes na naše miesto?“

„Budem sa snažiť,“ odvetila som, ale už som sa naňho nepozrela, lebo nohy ma hnali k môjmu rodnému domčeku. Vždy po večeri som sa s Vigom zvykla stretnúť na konci našej ulici, kde sme si sadli na kamene a rozprávali sme sa. No stávalo sa aj to, že som nemohla prísť alebo neprišiel on.

„Priniesla som vodu!“ zvolala som od dverí, rozhliadajúc sa okolo seba, ale mama tam nebola. Napadlo mi, že snád šla nakrmiť kozy či oškľbať sliepku k večeri. Pohľad mi spočinul na malom drevenom stole, ktorý vyrobil ocko vlastnými rukami. Stál na ňom veľký hrniec a sálala z neho lákavá vôňa. Bez váhania som sa pustila do jedla a skončila som, až keď som mala plný žalúdok. Potom som sa rozbehla pohľadať mamu. Těšila som sa,